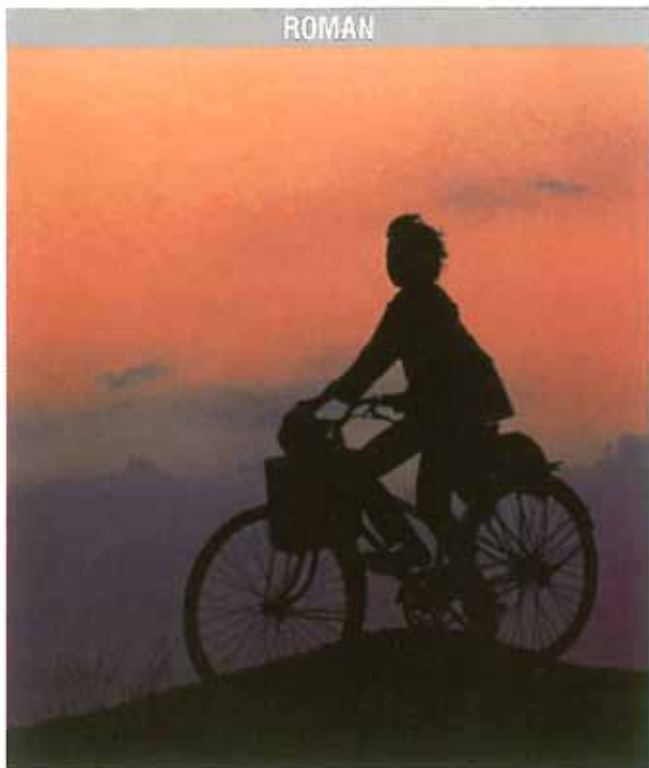

CEMİL KAVUKÇU

GAMBA

♥
CAN

ROMAN

Cemil Kavukçu
GAMBA

Can Yayınları: 1535
Türk Edebiyatı: 441

© Cemil Kavukçu, 2005
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005

1. basım : Aralık 2005
2. basım : Ocak 2006
3. basım : Şubat 2006

Yayına Hazırlayan: Faruk Duman

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Serap Bertay
Düzeltili: Fulya Tükel
Montaj: İlker Sipahi

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Şefik Matbaası

ISBN 975-07-0586-6

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Cemil Kavukçu
GAMBA

ROMAN

CAN YAYINLARI

CEMİL KAVUKÇU'NUN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI

BAŞKASININ RÜYALARI / *öykü*
BİLİNEN BİR SOKAKTA KAYBOLMAK / *öykü*
DÖNÜŞ / *roman*
DÖRT DUVAR BEŞ PENCERE / *öykü*
GEMİLER DE AĞLARMIŞ / *öykü*
NOLYA / *cancep*
PAZAR GÜNEŞİ / *öykü*
SELO'NUN KUŞLARI / *çocuk*
SUDA BULANIK OYUNLAR / *roman*
TEMMUZ SUÇLU / *öykü*
UZAK NOKTALARA DOĞRU / 1996 *Sait Faik Öykü Ödülü*
YALNIZ UYUYANLAR İÇİN / *öykü*

Çekip gitmek istememin nedenleri çok ve karmaşık; yüzeysel olanlar oldukça açık ama derinde gömülü olanları açıklamak anlatılamaz ölçüde zor, hem de kelimeler konusunda göreceli olarak tecrübeli olmama karşın.

Lawrence Durrell

Bir

O rüyayı en son ne zaman gördüğünü anımsamıyor; aradan uzun yıllar geçmiş. İnsan çocukluğundaki bir korkusuyla ileri yaşlarında karşılaşınca ne yapar ya da böyle bir korkuyla karşılaşma olasılığı var mıdır? Bu sorunun yanıtını vermekte zorlanmıyor Asım: Vardır ve her olasılığa açık olmalıdır, çünkü hayat budur. Şaşırtıcı olan, kırk, belki de kırk beş yıl sonra o yaratık rüyasına girdiğinde aynı biçimde korkmasıydı.

Çocukluğunun karabasanlarından, hastalanıp ateşi yükseldiğinde karşılaşırdı o korkunç yaratıkla. Yaşı büyüdükçe bu karşılaşmalar da azalmaya başlamış, ilkençlik yıllarında ise rüyalarından tamamen çıkıp gitmişti. Yalnızca ona görünen, onun yarattığı, benzeri olmayan garip bir yaratıktı. Uzun paltolu, karanlık bir korkuydu o. Adını *Gamba* koymuştu. Böyle bir sözcük duymamıştı, bir anlamı olup olmadığını da bilmiyordu ama o *Gamba*'ydı. Çocukken uzun paltolu adamlardan korkardı. Her biri *Gamba*'nın gerçek yaşamdaki karşılığıymış gibi gelirdi. Onu gizlice izlediklerini, yanlışlarını ve doğrularını not ettiklerini, gece rüyasına girip hesap soracaklarını düşünürdü. Babası onu ilk kez bir bayram sabahı camiye götürdüğünde siyah cüppeli imamı görünce hemen gözlerini kapamış, "Gamba!" diye mırıldanmıştı. Başının arkasında da görünmeyen gözleri olan bir kötülüktü o. Sırtı ona dönük bile olsa bütün hareketlerini izlediğini, yüzüne o korkunç gülümsemenin yayıldığını biliyordu. İmamdan korktuğunu, o yüzden bir daha camiye gitmek istemediğini söyleyememişti

babasına. Çünkü onu anlamayacağını, böyle saçma sapan şeyler uydurursa doktora götürceğini söylemesinden çekiniyordu. Doktora gitmek demek, canını çok yakan iğneler demektir. Babası, Gamba'nın nasıl bir bela olduğunu bilmiyordu, bilse bile onu koruyamazdı. O bir hayaletti, bir vardı, bir yoktu! Büyük eniştesini de Gamba'yı anımsattığı için sevmemiş, ondan hep çekinmişti. Uzun boylu bir adamdı eniştesi. Kış aylarında imamın cüppesine benzer bir palto giyerdi. Kocaman burnu, delici bakışlarıyla o yaratığa çok benzerdi. Oysa bayramlarda en çok harçlığı büyük eniştesi verir, elini öptürdükten sonra saçlarını okşayıp gülümser, hatırını sorardı. Ama bu gülümseme de Asım'a hiç sıcak ve sevecen gelmezdi. O görünüşün ardında hesap sormaya hazır başka bir yüzün olduğunu bilirdi. Uzun palto bir takıntıydı onda, hiçbir zaman öyle bir giysisi olmamıştı.

Yorucu, bir o kadar da keyifli geçen bir günün gecesini (üstelik üç sağlam duble de rakı içmişti), ormanda, Turgay'la paylaştığı küçük çadırda uyurken, *uzun paltolu korku* rüyasına girmiş ve onu sıçratarak uyandırmıştı. Şimdi, gecenin bu saati (hangi saati? Saat taşımadığı için zamanı kestirmesi güç; ama oldukça ileri bir saati) sırtını bir ağacın gövdesine yaslamış oturuyor. Tatlı bir serinlik var, içi ürperiyor. Oysa çadırın içi çok sıcaktı. Bir kül yığınının dönmüş kamp ateşinin olduğu yere, toplanmamış bulaşıklara, birkaç damla daha içilir umuduyla yatırılmış boş rakı şişelerine bakarken bir kez daha şaşırıyor; olacak iş değil, diyor, yıllar sonra Gamba'yı gördüm. Üstelik, çocukluğumda olduğu gibi korkarak uyandım.

İçinde tuhaf bir ürperti, Gamba tarafından izleniyor muş gibi bir korku var. Yerdeki yaprakları ezerek, kurumuş çalılarını çitirdatarak yaklaşan bir canlının ayak seslerini duyacakmış gibi tedirgin. Az sonra ormanın karanlıklarından uzun paltolu bir karartı çıkacak ve

yüzü seçilmeyecek bir uzaklıkta durup kıpırdamadan, konuşmadan Asım'a bakacaktı. Gamba, diye bağırarak isteyecekti ama, rüyalarda olduğu gibi sesi çıkmayacaktı yine. Ürperiyor. İnsanın kendini yatıştırması korkutmasından daha zordu. Tuhaftı, çok tuhaf. Yere serdikleri sofraya bezinin üzerindeki sigara paketini bakıyor. Turgay'ın olmalı. O kadar kışkırtıcı bir duruşu var ki, canı istemediği halde pakete uzanıyor. Çatalla külleri karıştırıp ateş arıyor. Oysa ne büyük bir ateş yakmış, dallar, kozalaklar ve kütüklerle sürekli beslemişlerdi. Sabaha kadar sönmemesi gerekiyordu. Olağanüstü bir geceydi. Turgay omuzlarını sarsa sarsa çok gülmüştü Cevat'ın anlattıklarına. Gülmek ona çok yakışıyordu. İnsanlarla arasına koyduğu mesafe, işyerindeki soğukluğu kalkıyor, çocuklaşıveriyordu. Herkes, kendisi oluyordu aslında. Nurbay'ın anlattığı kasaba öyküleri de çok şaşırtıcıydı. Birbirinden ilginç tipler, bire bin katarak anlattığı serüvenler... Gerçek dışı bir dünyadan aktarılan kesitler gibi, yer yer fıkra gibi. Birçoğu hayal ürünüydü kuşkusuz, atıyordu, ama Nurbay hem dinletmesini hem de inandırmasını beceriyordu. Mimikleriyle, el kol hareketleriyle, argosuyla gözlerinin önünde canlanıyordu anlattıkları. Böyle yetenekli insanlara hayrandı Asım. Nurbay, başka dünyaları süsleyip gülünçleştirerek anlatırken kendinden kaçmaya çalışıyordu. Bu durum Asım'a hiç de yabancı değildi. Saklanmanın tek yolu buydu.

Her şey iyiydi de, çok içilmişti. "İçeceğimiz kadar içeriz, kalan kalır abi," yaklaşımı yanılttı. Bundan ders alınmaması ise ayrı bir sosyolojik araştırma konusu olmalıydı. Cevat'ın sonradan çıkardığı otuz beşlik rakıyı açmasalardı kararında içmiş olacaktı. Herkesin keyfi yerindeyken, o keyif bir anda uçup gidecekmiş gibi bir telaşa kapılmışlardı. Her zaman bu hataya düşülürdü. Masada içki olduğu sürece içilirdi. Çünkü, nasıl içileceği bir türlü öğrenilememişti ya da sonuna kadar içmek için

herkesin bir nedeni vardı ya da her şey için çok geç kalınmıştı. Ne olursa olsun, kolay kolay unutulamayacak bir geceydi. Bütün çabaları böyle özel anları yakalamak için değil miydi?

Nohut büyüklüğünde kalmış bir kordan sigarasını yakıyor. Başının üzerinde, yıldızların baştan çıkardığı, ışıl ışıl kum taneleriyle bezenmiş bir gökyüzü. Onu büyüleyen, yerçekimini ortadan kaldıran bir âlem. İçini çekiyor. Yaşamın anlamı ya da anlamsızlığı sorgulanacaksa, insan kendisiyle yüz yüze gelebilecek gücü kendinde bulabilecekse, bu hesaplaşma böyle bir gecede, herkesten, her şeyden uzak bir yerde olmalıydı. Doğada, ıssızlığın ortasında, tek başına... Oysa böyle geceleri çok olmuştu Asım'ın. Aylar süren saha çalışmalarında, karavanlarda, zaman zaman da çadırlarda kalırlardı. Sıcak, tozlu, yapış yapış yaz günleri... Akşamları, jeneratör sesinin tekdüze hırıltısı eşliğinde içilen rakılar. Geç saatlere kadar süren maçakızı ya da ellibir partileri. Kırlarda, tarlaları birbirinden ayıran hendek sınırları boyunca ya da dere boylarında yürürken, yıldızların altında sırtüstü yatıp binbir böceğin cayırtısını dinleyip sarhoşluğun sınırlarında dolaşırken de kendisiyle yüzleşmeye çalışır, ama bir türlü o noktaya gelemez, çizginin ötesine geçemezdi. Can sıkıntısından ne yapacağını bilemezdi. Saha-daki işlerle ilgili günlük konuşmalar, yöneticilere duydukları öfke, birbirlerine takılmalar, şakalaşmalar... Hiçbiri yalnızlıklarını gideremezdi. Kendini yarı açık cezaevindeymiş gibi hissederdi. Gökyüzü yine böyle ışıl ışıl yanardı. Ankara'yı, kalabalıkları özler, Nezahat'ı düşünürdü.

Ne o yıllarda ne öncesinde ne de daha sonraki dönemde Gamba karşısına çıkmamış, çocukluğunda olduğu gibi o korkunç gülüşüyle ona bakmamıştı. Ne oluyordu?

İş yaşamı boyunca, arazide kaldığı dönemlerde de yıldızların altında çok oturmuştu ama gökyüzü, bu gece-

ki kadar çarpıcı gelmemiştir. Karanlığı ve sessizliği seven bazı böcekler ile, arada uğursuz sesleri duyulan gece kuşlarının dışında bütün yaratıklar derin bir uykudaydı. Karabasanla uyanmak kötüydü, ama, gecenin dingin bir saatinde, ormanda oturup sigara içmek kolay kolay yakalanamayacak bir güzellikti. Gecenin kıymetini bilen yaratıklarla paylaşılan gerçeküstü anlardı bunlar. Uyumayan yaratıkların yakarışları ya da şarkıları geceyi gizemli yapmakla kalmıyor, mekânı da gerçeküstü bir uzama taşıyordu. Günlük yaşam, sorunlar, sorumluluklar, sıkıntılar, gelecek kaygıları, politik-ekonomik-kültürel kirlilik, haberler, gazeteler, terör, savaş, her şeyin, ama her şeyin üzerini örtüyordu gece. Çıplak gözle hiçbir zaman göremeyeceği, seslerinden yola çıkarak fiziksel yapılarını canlandıramayacağı gizli orman yaratıkları da karmakarışık cıvıltılarıyla bu örtüyü kalınlaştırıyorlardı.

Gökyüzünde hızla kayıp giden parlak ışık çizgisinin ardından bakıyor bir süre. Küçükken “*yıldız kaydı*” derlerdi. Bu, dünyanın bir yerinde birinin öldüğünün işaretiymiş ve kesinlikle parmakla gösterilmezmiş; yoksa o parmak kururmuş. Bir kez, bütün çocuklar gibi bu hataya düştüğünü anımsıyor. “Aaa, bak bak!” diye arkadaşını dürtükleyerek göstermişti. Bir yıldız kayıyordu. Bilmedikleri bir yerde biri ölüyordu. Arkadaşı hemen eline vurmuş, “Ne yapıyorsun,” demişti, “ya parmağın kurursa!” Sonra çok korkmuştu. O gece sık sık uyanmış, parmağını kontrol etmişti. Mum alevinden sigara yakınca da bir gemici ölürmüş.

Bu gece de biri öldü. Oysa şu anda kimbilir kaç kişi son nefesini veriyor, kaç çocuk dünyaya geliyor ve kaç çift sevişiyordu... Pavyonlarda yalnız adamlarla yalnız kadınlar acıklı acıklı dans ediyorlardı, büyük kentlerin karanlık sokaklarında üst üste yığılmış kimsesiz çocuklar uyuyordu, sarhoşlar köşe başlarında kusuyordu, cina yetler işleniyordu. Ormanda, kendisi gibi sırtını bir ağa-

cın gövdesine yaslayarak sigara içenlerin sayısı ise çok az olmalıydı.

Gamba!

Durup dururken nerden çıkmıştı o rüya? Çocukluk yıllarında olduğu kadar canlı ve ürkütücüydü. Yine korkmuştu. Gamba'yı hortlatan ne olabilirdi ki? Rakıdan mıydı, yoksa aşırı yorgunluktan mı? İlk kez rakı içmediğine ve ilk kez bu kadar yorulmadığına göre bunun başka bir açıklaması olmalıydı.

Gamba, diye bağırmıştı. Sesinin çıkıp çıkmadığını bilmiyordu; çünkü ilk anda, uyku tulumunun içinde olduğunu anlayamamış, kısıkırak bağlanmış ya da kefeneye sarılmış, karanlık bir tabutta yattığını sanmıştı. Belki rüyanın gelişi böyleydi, Gamba'yı görmüştü ama neden ve nasıl kısıkırak bağlandığını anımsamıyordu. Diri diri gömülecekti belki. Belki de Gamba gömecekti onu. Bağırmış olsaydı Turgay mutlaka uyanırdı. Ne kadar yorgun olursa olsun, ne kadar içerse içsin hep tavşan uykusundaydı Turgay. “Bende Kızılderili kanı var abi,” diyordu, “şu suratıma bakın. Su uyur düşman uyumaz demiş atalarımız. Eksik söylemişler, Turgay da uyumaz...” Doğruydu, hep tavşan uykusundaydı.

Nerede olduğunu çıkaramamıştı önce. Zifiri bir karanlık. Çadırda olduğunu neden sonra anlamıştı. Ter içindeydi. Tulumun fermuarını bulup açmış, elleri iki yanında, dirsekleri üzerinde doğrulmaya çalışarak kendini geriye çekmiş, çadırın içinde bir süre öyle oturmuştu. Turgay'ın tekdüze solukları zaman zaman bir hırıltıyla bozuluyor; horlayacakmış da, bir türlü horlayamıyormuş gibi garip sesler çıkarıyor, sonra yine aynı tekdüzeliğe dönüyordu. Bağırmamıştı demek. Onu uyandırmamaya çalışarak çadırın kapısının fermuarını yavaşça açmıştı. İçerisi oldukça sıcaktı; onu bunaltan, ipe sapa gelmez rüyalar görmesine neden olan da bu olmalıydı. Sıcak. Belki de yemeği çok kaçırmıştı. Yedikleri ekme-

ğın hesabı yoktu. Enerji harcıyorlardı, doğruydu. Ama genç değildi artık, kendini zorladığının farkındaydı. Onlara uymamalıydı. Çadırdan çıkınca temiz havayı uzun uzun soludu. Dingin, hiçbir şeyden sorumlu olmayan bir yaz gecesiydi. Su bidonunu bulup kana kana içti.

Bu düş kötü bir haber miydi? Yıllardır beklediği, sürekli ertelemek zorunda kaldığı bir serüvenin başındayken film kopacak mıydı? Ne müthiş bir hazırlıktı o; haritalar incelenmiş, izlenecek yollar, konaklanacak noktalar belirlenmişti. Hem de bir bölü yirmi beş binlik haritalardan. Bu haritalar iş nedeniyle, izinle alınabilir ve kişiye zimmetlenirdi. Kaybı durumunda hapis cezası vardı ama, bu nedenle hapse girmiş bir mühendis ya da topoğraf anımsamıyorlardı. Haritaları alabilecekleri tek kişi, yıllardır aynı arazilerde çalıştıkları, mesleğini kendini ve hayatı sevmeyen Hikmet'ti. Onlar harita isteyeceklerdi de, vermeyecekti; bu düşünülemezdi bile. Asım telefon etmiş, paftaların fotokopileri bir saat sonra odalarına gelmişti. Yakın gözlük kullanmamakta direnen Cevat gözlerini kısmış, kurşunkalemi dişlerinin arasında, sondaj yeri verecek mühendis ciddiyetiyle haritada kamp yerlerini belirlemeye çalışmıştı. Yerleşim birimlerine uzaklığı neyse neydi de, konaklayacakları yerde mutlaka su kaynağı, artezyen ya da çeşme olmalıydı. Atatürk Orman Çiftliği'nde, öğle tatilinde bira içerlerken hep bu konu konuşulmuştu. Gitmek kadar keyifliydi bu hazırlıklar. Artık işin şakası yoktu. Herkes havasına girmişti. Götürüleceklerin listelenmesi bir türlü tamamlanamıyordu. Yine de birçok eksikleri vardı. Düşlediğinden çok farklı (hep tek başına düşünmüştü bu yolculuğu), çok daha keyifliydi.

Gamba!

Çocukluğunda peşini hiç bırakmayan karabasanı. Yalnızca ateşi yükseldiğinde görürdü onu. Bu adı ona nasıl yakıştırdığını bilmiyor. Uğursuz bir haberci gibiydi Gamba. Görüntü hiç değişmiyordu, bir film hep aynı yer-

den başlıyordu sanki. Güçsüz bir lambanın aydınlatmaya çalıştığı puslu bir sokakta görürdü kendini. Hiç tanımadığı, bilmediği, daha önce geçmediği bir sokaktı burası ama, orada yaşamış gibi her ayrıntısını bilirdi. Çok sevdiği çizgi roman Teksas'taki kasabalara benzeyen bir yerdi. Hiç kimsenin yaşamadığı bir kasaba gibiydi. Bir hızarın tomruk biçerken çıkardığı sese benzer bir sesin alçalıp yükselmesi duyulurdu. O sokağa girer girmez Gamba'nın karşısına çıkacağını bilirdi rüyasında. Ama yine de yürürdü. Çünkü, geri dönse de Gamba ile karşılaşacağını bilirdi. Bütün çıkış yollarının kapandığı bir tuzağa düşmüştür artık. Sonra birden karşısına dikilirdi. Topuklarına kadar inen siyah bir paltosu vardı. İnce, uzun biriydi. Onu görür görmez korkar, geri dönüp kaçmak isterdi. Ne kadar çabalasa da kaçamaz, eli ayağı bağlanmış gibi olduğu yerde çırpır dururdu. Gamba ona ağır ağır yaklaşırdı. Sonra yüzünü görürdü; gözleri, gece kuşlarınıninki gibi kocaman, bakışları deliciydi. Burnu yoktu. Ağzının olması gereken yerde ise kartalınkini andıran kocaman bir gaga vardı. Daha da korkardı. Bağırarak isterdi, ama sesi çıkmazdı. Kuş kafalı adam ona bakardı. Dimdik bakardı ve delici bakışlarında ürkütücü bir boşluk olurdu. Sonra, Gamba'nın yüzünde korkunç bir gaga olmasına karşın, dudakları varmış gibi gülümserdi. O zaman çığlık atar, kaçıp kurtulmak isterdi. Ama nereye kaçsa kuş kafalı adamın gülüşünden kurtulamazdı.

Bu geceki rüyasında ise şimdiki yaşındayken görüyor kendini. Bomboş kasabanın sokaklarından bisikletle geçiyor. O sokağa girince hemen tanıyor; biraz ileride liman var. Oraya kadar hiç gitmediği halde liman olduğunu biliyor. Kalın halatlarla babalara bağlanmış ışsız, ambarlarında kedi büyüklüğünde binlerce farenin kaynaştığı kapkara gemileri görür gibi oluyor. İçinde insanların olmadığı gemiler bunlar. Hiçbir zaman hiçbir yere gitmeyecekler, orada çürüyüp batacaklar. Ambarla-

rında çürümüş cesetler, iskeletler olduğunu düşünüyor. Gamba da o gemilerin birinde yaşıyor. Her şeye bela ve ölüm sinmiş gibi ürkütücü. Karanlık kuytularında uzun paltolu adamlar, elleri paltolarının derin ceplerinde ve ellerinde çelik ışıltılarını gecenin karanlığına sunmaya hazır sustalı bıçaklarıyla avlarını bekliyorlar. Sokağın ortasında duruyor. Yoğun sis nedeniyle evlerden yansıyan ışıkları belli belirsiz seçebiliyor. Alçalıp yükselen bıçkı sesini duyunca başı dönüyor ve tuzağa düştüğünü anlıyor. Cevat'ı, Turgay'ı, Nurbay'ı göremiyor. Onları kaybetmiş. Yoklar. Bu kasabaya neden geldiklerini de bilmiyor. Seslenmek istiyor, sesi çıkmıyor. Sokağın başında uzun paltolu bir karaltı görünüyor. Onu hemen tanıyor. Gamba! Bundan sonra olacakları biliyor. Bisikletini ters yöne çevirmeye çalışıyor, çeviremiyor. Üzerine binip limana doğru kaçmak istiyor ama kaçamıyor. Çünkü pedalları ne kadar çevirse de bisikleti gitmiyor. Lastikleri patlamış. Yükü o kadar çok ki, yerinden bile kıpırdayamıyor. Karaltının ayak sesleri yaklaşıyor. Omzuna bir el dokununca başını çeviriyor. Gamba, diye korkuyla fısıldıyor. Kocaman gözlerindeki delici bakışlarında küçümseme var. Daha önceleri olduğu gibi bu karşılaşmada da konuşmuyor onunla Gamba. Yalnızca bakıyor ve kocaman gagasıyla gülümsüyor.

Çılgılık atarak uyanmıştı. Gerçekten bağırıp bağırmadığını bilmiyor. Bağırması olsaydı Turgay mutlaka uyanırdı.

Cevat'la Nurbay'ın çadırı ile kendi çadırları arasında iki metrelik bir ara var. Şu anda her iki çadıra da aynı uzaklıkta bir noktada duruyor; olsa olsa beş metre. Ama Cevatların çadırındaki uyku pek sağlıklı sayılmaz (ikisi de çok içti), horlamaları ormandaki sessizliği bozuyor. Elinde olmadan gülümsüyor; ne yadırgatıcı bir ses. Birini boğazlıyorlarmış ya da nefes alamayan, boğulmakta olan birinin son çırpınışları gibi. Uyuyan, yemek yiyen

ya da tuvaletini yapan bir insan hep hüzün vermiştir ona. Doğal gereksinimlerini giderirlerken insanlar, maskesiz, savunmasız ve acınası görünürler. Topluca yemek yenen okul, asker ocağı, işyeri yemekhanelerinde de insanın içini buran bir hüzün vardır. Oradaki doğallık, bir an için farkında olunamayan bir kulis yalnızlığıdır. Karşısındaki ya da yanında oturan arkadaşı bir şey sorsa maskeler takılacaktır hemen. Ama uyurken kimsenin kaçabileceği bir yer yoktur.

Ağaçlara yasladıkları bisikletlerine bakıyor. Boyunlarını bükmüş at iskeletlerine benziyorlar bu gece. Nedense onları da hüzünlü buluyor. Geç mi kaldım, diyor. Bundan on yıl önce düşmeliydi yollara; Nezahat'la iplerin kopma noktasına geldiği o yıllarda. Kopma noktası! Başını yeniden ağaca dayayıp gökyüzüne bakıyor. Tuhaf, yakıcı bir kuşkuymuştu. Ortada elle tutulur bir neden yokken Nezahat'tan kuşkulanmış, kıskançlık nöbetleriyle yaşamlarını cehenneme çevirmişti. Nezahat bu yükün altından nasıl kalkmış, o yıllara nasıl katlanmıştı... Hatasını anladığında ona ne kadar haksızlık yaptığını anlamıştı. İkisinin de bir şeyleri koparacak, bitirecek gücü yoktu. Bitirebilselerdi o zaman tek başına yola çıkar, basar giderdi. Nereye? Varış noktası olmayan ve geri dönülmeyecek bir yolculuk yaşamında bambaşka pencereler açabilirdi. Belki o zaman yatıştır, yaz günleri gölgede oturup saatlerce hiçbir şey yapmadan denize bakacak ya da hiç acele etmeden gazetesini okuyacak dinginliği bulurdu. Böyle yaşamayı başarabilen insanlar, daha doğrusu dinginliği ve huzuru bulan insanlar hep kıskanmıştı. Güçlü olabilseydi (ne zaman olmuştu ki), kendine ait bir yaşamı olurdu. Nasıl bir yaşamı yani?

Bisikletlere ve çadırlara bakıyor. Bugüne kadarki yaşamım bana ait değil mi, diyor.

Bu, onun düşlediği yolculuk değildi; bir hafta sonra süre dolacak, belirlenen noktaya ulaşılacak ve herkes bıraktığı yaşamına dönecekti. Gecikmiş bir provayı izli

CEMİL KAVUKÇU

GAMBA

ROMAN

Cemil Kavukçu, *Dönüş* ve *Suda Bulanık Oyunlar*'dan sonra üçüncü romanı *Gamba* ile yeniden okurun karşısına çıkıyor. *Gamba*'da Kavukçu'nun, öykülerinde de yer yer işlediği yolculuk, bisiklet ve serüven tutkusu öne çıkıyor. Soluk soluğa okuyacağınız bu çarpıcı romanın değindiği başka şeyler

de var: aşk, kaçış, cinselliğin sorgulanması ve özgürlük isteği. Dört arkadaş, yeni emekli olan Asım'ın öncülüğünde güneyde bir bisiklet turuna çıkarlar. Bu tur, sıradan ve sorunlu yaşamlarından tam anlamıyla bir kopuş olacak, kendilerini bütünüyle doğanın ve içkinin kollarına bırakacaklardır. Bu yüzden cep telefonları kapatılır ve pedala basılır. Çok geçmeden geride bıraktıkları yaşam bütün ağırlığıyla üzerlerine çökecek, planlar altüst olacaktır. Bu arada Asım'ın çocukluk kâbusu *Gamba* da geri döner.

KAPAK RESMİ: PHILIPPE BODY

ISBN 975-07-0586-6

9 789750 705861

<http://www.canyayinlari.com>

KDV İÇİNDEDİR